

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ט' אלול תשפ"א | דף היומי בבלי: סוכה מא | דף הכולל: יומא עד.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סעיף ו'.
מוסר: זכור למרים - פרק י"ב מ"סוף דבר" עד תחילת פרק י"ג.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק יט והנה גמ"ח עד 'ונחזור לענין השבת'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מה אירע עם בנו של של האינסטלטור שפיצח גרעינים באמצע הדרשה? | 5 דברים שאולי לא ידעת על קבלות טובות בחודש אלול | מדוע שפך הרבי מטאהש זצ"ל על החסיד מכוס התה שלו? | 2213

הסיפור היומי

"באמצע בין הזמנים של חודש אב, אני מקבל מכתב נוסף ממס-הכנסה. בתחילה חששתי, אבל בסופו של דבר פתחתי את המעטפה. והנה, אני קורא ולא מאמין..."

"הקב"ה הראה לנו, שמה שנאמר 'עשר בשביל שתתעשר' זה 'עד הסוף', בלי חכמות"

"באותה הפעמים, אני מקבל טלפון מהפקיד מס הכנסה, שמברר אצלי על כמה חובות שלטענתו קיימים. כלומר - לא שילמנו להם כראוי. אני ידעתי, שאני משתדל לשלם להם בקביעות את מה שהם אמורים לקבל, תמידין כסדרן. לא הבנתי מהיכן הפקיד הזה ממציא את החובות הללו. ניסיתי לומר לו שאני משלם בכל פעם את כל הסכום ולא מחסיר כלום, אך הוא עוד מודיע לי, שגם לאחר הזיכוי על הקבלות של התרומות, נשאר חוב על סך 676 שקלים. לא עזרו כל הויכוחים וההכחשות שלי. הוא שלח לנו ספח בדואר, בו נכתב שאנו נדרשים לשלם את הסכום הנ"ל עד לאזור סוף חודש תמוז של אותה שנה.

"אמנם החוב לא שבר אותנו, שהרי סוף סוף מדובר בכמה מאות שקלים ותו לא, ועד עכשיו שילמנו פי כמה וכמה מהסכום הזה למס-הכנסה, אך אמרתי לעצמי: רגע, אנו הרי קיבלנו על עצמי, שמכל ההכנסות שלי ושל אשתי נעשר מעשר כספים כראוי, ואנו גם יודעים ש"עשר, בשביל שתתעשר" - כלומר, מבטיח לנו הקב"ה שאם נעשר מעשר-כספים כראוי, נתעשר, ואני

הרב הגאון ר' אליהו חיים כהן שליט"א, מחבר סדרת ספרי 'אוצרות התורה' מוסר שיעור קבוע בעיר ראשון לציון. אחד המשתתפים, יהודי יקר בשם משה ימני הי"ו, סיפר לו סיפור מיוחד שהתרחש עימו והוא מיהר למוסרו לנו ע"מ שנפרסמו בעלון. והנה הסיפור, כפי שכתב זאת משה בעצמו:

"מיד לאחר נישואיי בשעה טובה ומוצלחת עם בת זוגתי, החלטנו שאנו מעשרים מכל ההכנסות מעשר-כספים לצדקה, כידוע. יהיה מה שיהיה. ואכן, זיכנו השם לעמוד בזה.

"לאחר זמן-מה, נודע לי שיש חוק האומר שכאשר תורמים לעמותות רשומות, כמו: ישיבות וכוללים, ארגוני חסד וכד' מקבלים מהמס-הכנסה החזר חלקי על כך. ובאמת, בסוף שנת המס (כפי שקוראים לזה) הצטברו בידינו כמה קבלות אותן הגשנו למס-הכנסה, שאכן שלחו לנו החזר בסכום נאה. כמובן שמיהרנו לעשר גם ממנו... כך במשך תקופה ארוכה, אני מעשר כראוי, מקבל מחלק מהמקומות קבלות, מעביר אותם למס הכנסה ומקבל על כך החזר, תוך כדי שאני מעביר גם למס-הכנסה את מה ש'מגיע' להם מההכנסות שלי."

הכנסה. בתחילה חששתי, וחשבתי ש"הנה, הם ראו שאתה משלם חובות ש'מפילים' עליך כמו 'ילד טוב', הם דאגו לך לעוד אחד כזה"... אבל בסופו של דבר פתחתי את המעטפה. והנה, אני קורא ולא מאמין, כמו שבדאי רבים מקוראי העלון - קוראים לא מאמינים: נכתב שם שהם מצאו שיש לי זיכוי על סך של 6,699, שם כמעט פי עשר מהסכום ששילמנו, ושהסכום הזה הועבר כבר לחשבון הבנק שלי.

מנין הם המציאו את זה? לא יודע, כמו שאני לא יודע מנין הם המציאו את החוב... הקדוש ברוך הוא הראה לנו, שמה שנאמר "עשר בשביל שתתעשר" זה "עד הסוף", בלי חכמות. גם אם בהתחלה זה לא נראה כך. ישתבח שמו לעד.

מאז, אני מתפלל לקב"ה ומבקש שישלח לי עוד כמה חובות וזיכויים כאלו. אני אשמח מאוד... ואם יש אי מי מקוראי העלון שעדיין לא מאמין, דאגתי לצרף גם את הספח של הזיכוי [הצילום מצורף לכתבה בעלון].

ולסיום: כמובן, שגם מהסכום הנכבד הזה שקיבלנו דאגתי לעשות מעשר-כספים. אל תדאגו..."

(גיליון 'קבלת שבת')

גם יודע בבידור שעשירתי בצורה מושלמת. אז מנין, למען ה', מנין צף פתאום החוב הזה?

"הדבר הטריד אותי במשך כמה שבועות, ולא נתן לי מנוח. היה זה בעבורי נסיון באמונה. נכון שהסכום הזה הוא לא כ"כ משמעותי, אבל... היכן ההבטחה של הקדוש ברוך הוא לעשירות? בכל זאת, זיכוי ה' לעמוד בנסיון כראוי ולהתחזק באמונה. אמרתי לעצמי: הקב"ה מעמיד אותי בנסיון, הוא רוצה לבדוק האם גם כשקורים פתאום דברים לא ברורים שאין שום דרך בעולם להסביר אותם, האם אמשיך להאמין בו באמונה שלימה ואמיתית, או שחס ושלום תיחלש קצת אמונתי.

יומיים לפני התאריך האחרון לתשלום ה'חוב', הלכתי לסניף הדואר ושילמתי את הסכום במלואו. כל הדרך זימזמתי לעצמי: 'כל מאן דעביד רחמנא, לטב עביד...'

"המשכתי כרגיל בעיסוקיי וכמעט שכחתי מהמקרה. כמעט שכחתי, אבל משמים דאגו להזכיר לי שאכן, ממעשרות מתעשרים, גם אם זה לא מגיע מיד, וגם אם לא לאחר שבוע, אבל זה מגיע בסופו של דבר.

"באמצע בין הזמנים של חודש אב, אני מקבל מכתב נוסף ממס-

וצייתי את ברכתי

ה'לימונים' של עובדיה לוי, ואניית הבצל שחדרה בטעות למים הטריטוריאליים של ישראל

'סיפורי שמיטה' מופעימים, על חקלאים מוסרי נפש, וההשגחה הפרטית שמלווה אותם

תשמ"ז, דומה במידה מסויימת לפרשת החיטים המתולעות של קוממיות בשנת תשי"ב. עיקרה היא זריעה מוקדמת, אשר כל המומחים לעגו להם שהם מבזבזים את הזרעים לחינם.

הגשמים הראשונים של אותה שנה בשמיטה תשמ"ז, היו להם סימן ראשון לברכת שמים, אולם גם אחר כך עוד עמדו לפני נסיונות וחששות, עד שגם הגשמים הבאים באו תמיד ברגע האחרון.

התארכות מופלאה של עונת הגידול והתפשטות הגשמים על פני תקופה ארוכה יותר, הפכה בסופו של דבר את פרשתם לסיפור פלא בכלל האיזור, שבו מגדלים רבים שסבלו נזקים חמורים, ואילו תושבי שדה אילן ראו הברכה בעין ממש. לא פלא הוא שהחקלאים שם נאבקו בשמיטה שלאחריה, נגד כל הגורמים שניסו להניאם מלשוב ולהצטרף לשומרי השביעית כהלכתה. (מבקשי תורה כרך ב' תשנ"ד עמ' תקכה)

השגחה פרטית

סיפור אחד משנת תשי"ט, גם הוא קשור עם הרב מקוממיות, וסיפר עליו הגר"ש גריינמן:

באותה שנה לקראת חג הפסח, הורגש מחסור בבצל, שומרי השמיטה עצמם עוד לא ידעו על המצב, אולם ועדות השמיטה, הרבנים וכל הגופים הקשורים לנושא חיפשו נואשות פיתרון.

יום אחד נודע לרב מנדלסון שאניה מצרית חדרה בטעות למים הטריטוריאליים של ישראל שהובילה מטען של בצל ממדינה ערבית אחת לשניה, וצוות האניה נמלט. אנשי משטרת הגבולות החרימו אותה ואת מטענה. הרב החל לפעול אצל השלטונות, עד ששכנע את מי שצריך, שהמטען פשוט יועד על ידי ההשגחה העליונה עבור שומרי השמיטה בארץ ישראל..

הבצל חולק חינם לשומרי שמיטה.. (מבקשי תורה כרך ב' תשנ"ד עמ' תקכד)

אף אויביו ישרים איתו

כשהגיע הגר"י וילנסקי לשכון החילוני בתל אביב, כינס את

החקלאים משדה אילן

פרשת החיטה שזרעו אנשי מושב שדה אילן בערב שמיטה

אחא העובדת, היו נגנבים ממנה תכשיטים יקרים שעברו מדור לדור במשפחה. (עלינו לשבח)

ה"לימונים" של עובדיה לוי

ה"לימונים" של עובדיה לוי עשו בערב שביעית פי שלוש יותר. וכך הוא סיפר:

היתה זו שמיטה ראשונה שאותה התכוונן לקיים. בין עצי הלימון של ה"חוה" שלו יש מה שקרוי "לימון קייצי", עץ זה הוא בדרך כלל פחות נדיב בפירותיו. אולם, לפני אותה שמיטה הוא פעל "לפי הספר", לפי "ספר הספרים, ונתן באותה שנה אחת, של ערב שביעית, יבול של שלוש שנים. כמו שכתוב בברכת השביעית "לשלוש שנים".

הברכה ביבולו היתה גם במחיר.. אם בימים כתיקונם הוא היה משיג על לימון שכזה 30 אג' לק"ג, הרי בערב השמיטה הוא הצליח להשיג לא פחות מאשר 1.6 ש. הוסף את מכפיל המחיר על מכפיל הפרי, הרי רווח הלימון הקייצי של עובדיה לוי היה פי 15... (מבקשי תורה כרך ב' תשנ"ד עמ' תקכד)

רוח סערה עושה דברו, לגיבור כח עושה דברו.

לקראת שנת השמיטה תש"מ, במסגרת ביקור שערך רבה של קוממיות, הרב מנדלזון שליט"א, במושב "תלמי אליהו", מחליטה קבוצה מחברי המושב לשמור שמיטה כהלכתה. ליהודה פיוניר, אחד החברים, מטע גדול של פרחי סיפנים ('פעמונים') הגדלים בחממה מוגנת ומיועדים ליצוא.

בהגיע עת הקטיף, בתקופת האביב, מגיע יהודה לחממה בלוויית צוות פועלים - וכתמים לבנים בוהקים מול עיניו מעל העלים. עיניו חושכות; הוא בודק וממשש ואינו מוצא כל הסבר לתופעה בעלת המשמעות האחת: הפרחים פגומים, ואינם ראויים כעת לשיווק.

לבסוף לאחר חקירות ובדיקות, מתבררת התעלומה. מטוס ריסוס חלף על שדות המושב הסמוך, ניר יצחק, ברססו חומר המונע גדילתם של עשבים רעים. בסיימו את מלאכתו פלט את כמות החומר שנותרה מעל לשטח שומם; ברגעים אלו בדיוק התחוללה סופה עזה שרוחותיה הוליכו את החומר המרוסס - היישר לפרחים שבחממה הסמוכה...

"עמדתי בחממה" מספר יהודה "ראיוני בעיניים כואבות את עמלי שיגעתני בו שנה שלימה - יורד לטמיון. יבול תשל"ט אבד. השנה הבאה, הרי 'שמיטה' היא והחלטתי שלא לעבוד בה. מה אפוא אוכל, ממה אתפרנס?

חולפים שבועיים, ויהודה מקבל מחב' "כימאור" - לה השתייך המטוס - שיק על סך 84,000 ל"י. ("שמונים וארבע אלף לירות", למי שמבין את משמעות הדבר. . .). חששו שמא תפגום הפרשיה בשמה הטוב של החברה, העדיפו להסתירה ע"י מענק גבוה כפיצוי. כך - ללא דיונים ומאבקים - קיבל יהודה סכום נכבד שהספיקה לו, כעדותו, לכסות חובות משכנתא מעיקים,

השכנים ואמר להם שאין לו כל עניין להתערב בעסקיהם ובעסקי הבית. אבל, הוסיף, כיון שאני משלם את מיסי וועד הבית, יש לי בקשה מכם: אנא, אל תפעילו את ממטרות ההשקיה של הגינה בשבת קודש.

השכנים הסכימו.

זה התחיל בשבת ועבר לשנת השמיטה, כאשר כל השכנים הסכימו פה אחד להתנהג לפי ההלכה, והגנן של הבית היה נכנס לביתו של הרב לשאול אותו כיצד לבצע את הפעולות המותרות. זה שכרו של יהודי העושה כל מעשיו לשם שמים, שלבסוף שם שמים מתאהב על ידו, וכל אויביו ישלימו איתו ויעשו את רצונו וימלאו את כל חפצו ובקשתו.

כשהיה עובר ברחובות השכונה בשבת, היו העוברים והשבים משליכים את הסיגריות ומשתדלים שלא לחלל שבת בקרבתו. (עלינו לשבח)

הרבנית והתפוח

בביתו של רב ידוע, היתה עובדת רומניה. בבוקר אחד היא הודיעה במפתיע לרבנית בעלת הבית שהיא נאלצת לחזור לארץ מולדתה וממחר היא מפסיקה לעבוד. שמעה הרבנית כך, וביקשה להעניק לה דבר-מה עבור עבודתה. חיפשה ולא מצאה, עד שראתה על השולחן תפוח, עטפה אותו יפה-יפה והגישה אותו כתמורה לעובדת. ערכו של תפוח ברומניה, לא יסולא בפז, כידוע.. לאחר שהעובדת יצאה כבר את הבית, הגיע הרב הביתה, ואשתו סיפרה לו כמשיחה לפי תומה את הודעתה של העוזרת ועל התפוח שהעניקה לה במתנה.

נחרד הרב ואמר: הכיצד, רעייתי, נתת לה את התפוח, והלא שנת שמיטה היא, ויש איסור לתת לגוי פירות שמיטה! אז מה אעשה עתה? שאלה הרבנית. צריך לרוץ אחריה ולקחת ממנה את התפוח, השיב.

הרבנית יוצאת לרחוב כדי לדלוק אחר הרומניה. לאחר כברת-דרך לא קטנה היא מוצאת אותה על יד תחנת האוטובוסים. בדיוק באותו הרגע הגיע האוטובוס, והרבנית מסמנת בידה לעובדת שיש לה דבר-מה ממנה, אך זו עשתה עצמה כאינה רואה וכאינה שומעת ועלתה על האוטובוס.

ראתה הרבנית כך, ועלתה אף היא לאוטובוס, שילמה לנהג כרטיס נסיעה וכל זאת כדי ליצור קשר עם העובדת ולהוציא מידה את התפוח.

עכשיו אירע דבר מדהים. הרומניה, בראותה את הרבנית מתקרבת לעברה, עשתה תנועה של 'כניעה', ואמרה: "אל תעשי לי מאומה, אחזיר לך הכל". ובעוד היא מדברת, היא מכניסה את ידה לתיק ושולפת משם את כל תכשיטיה של הרבנית..

למרות ההלם הגדול שאחז ברבנית למראה הנס, לא הרפתה עדיין מעניין התפוח, וביקשה מהרומניה שתחזיר לה את התפוח. רק לאחר מכן התפנתה לעמוד על מה שאירע לה, והתברר שאלמלא ההקפדה על הלכות שביעית, והמרדף שניהלה הרבנית

ולהתפרנס בכבוד במשך השנתיים הבאות.

מטוס טועה, סופת רוחות המתחוללת בדיוק ברגעי שגגת הטייס, והם בעצם שלוחי ההשגחה העליונה שציוותה מראש בתורה את הברכה לאותו חקלאי שומר השביעית מ'תלמי אליהו'.

עונשי שמיים על חילול השמיטה

כתב הרדב"ז בהקדמתו (לספרו על הלכות שמיטה): וזה לכם לדעת, אשר אחר חילול השמיטה הראשונה בשנת תרמ"ט, שלח הקב"ה בשנה שלאחריה חגב וארבה, ויאכלו את כל תבואת הארץ, ויצאו כולם נקיים, ובשנת תרנ"ז, אחר חילול השמיטה של שנת תרנ"ו, שלח הקב"ה מן השמים משלחת עכברים, חמרים חמרים, וישחיתו כל התבואות. ואחר שנת תרס"ג שלח הקב"ה חולי-רע, ר"ל, וגם דבר גדול על בקש וצאן, ונתרושו כל היהודים במושבות. וכאשר אמרו חז"ל על הפסוק (איוב לג, כט) הן כל אלה יפעל וכו', פעמיים שלש עם גבר. פעם ראשונה, שניה, שלישית, מוחלין לו. רביעית אין מוחלין לו.

לאחר חילול השמיטה הרביעית של שנת תר"ע, נתדלדלו ישראל באופן שרוב הגרנות נשרפו באש, סיבה גלויה מן השמים. והברכה לא הוציאו יותר מן הזריעה. והיה דבר גדול על המקנה באופן נורא מאד מאד. ובשנה השביעית גופא נתחדשו גזרות על ישראל, והדלות מצד שני, עד שיצאו שליש יהודים מן הארץ. ומי 'ודע עוד כמה העומדים לצאת אם היו להם הוצאות הדרך. גם בשבוע הזה יצאו חמשה איכרים מסמוך לפה, וייטשו את אדמתם וילכו ויתפזרו לכל רוח, עד שהגויים הערבים אומרים שמעם שנכנסו ישראל לארץ נשתלחה מאירה, והארץ פסקה ליתן יבולה, אוי לאזנים שכך שומעות. ע"כ.

וציויתי את ברכתי

וידידינו הרה"ג שניאור ריוח שליט"א כתב: כיון שמצוה לפרסם את מעשי השי"ת בעולם, בשנת השמיטה הקודמת ירד באיזור המועצת האיזורית גזר, ברד חזק וכבד מאד, וכידוע שכאשר הברד יורד הוא משמיד כל פריחה ולבלוב שעל העצים, וכך היה שבכל האיזור הוזקו הכרמים בסכום של כ - 8 מליון ש', ובמושב בית עוזיאל שבו שומרים שמיטה כדת וכדין, לא נפל אפילו לבלוב אחד, למרות שירד ברד חזק כבכל האיזור, והיה זה לפלא. וכאשר סיפרתי הדברים לפני מרן הראש"ל שליט"א, שמח מאד על זה, ואמר שזה ממש וציויתי את ברכתי. וכששאלתי על דברי הסמ"ע הידוע שכתב, שבזמן הזה ששמיטה דרבנן אין ברכת וציויתי, אמר מרן שליט"א שבכל זאת בזכות מסירות הנפש של החלקאים השומרים שביעית ולא נצרכים למכירה, זכו לנס הזה. אשרי העם שככה לו. (ילקוט יוסף - השביעית והלכותיה)

וסיפר לנו חקלאי ממושב כפר שמואל, שחזר בתשובה בשנים האחרונות, וביקש מחכם אחד ביוהכ"פ תש"ס להתפלל שיהיה גשם, אחר שאשתקד היבול לא היה מוצלח. אותו חכם אמר לו שצריכים להתפלל על הגשם גם בגלל ששנה שאחריה היא שנת השמיטה. הלה לא ידע מהי שנת השמיטה.

וכאשר נודע לו איסור התורה לעבוד בשמיטה החליט בו במקום לשמור כל דיני שביעית, ולא לגעת בשדה כלל. ובחודשי הקיץ האחרונים כאשר אסף את תבואתו הופתע מאד לקבל יבול של פי עשר מהיבול הגרוע של השנה שעברה. שבשנת תשנ"ט קיבל חמשים חבילות, השנה קיבל חמש מאות חבילות. והיה הדבר לפלא ושחו בו כל אנשי המושב. וכל זה בגלל שקיבל על עצמו בתמימות והחלטיות לשמור כל דיני השמיטה. (ילקוט יוסף - השביעית והלכותיה)

אלול

קבלה טובה היא מלבוש חדש לנפש לקראת השנה החדשה

5 דברים שאולי לא ידעת על קבלות טובות בחודש אלול

טובה ביר"ש וגדר קדושה. יען, כי כל התחלות קשות אבל בשעת הכושר של קדושה אינו אלא המשך ולא התחלה, והוא בנקל".

2. מלבד התשובה הכללית צריך לקבל קבלה טובה

רבים מצדיקי הדורות הדריכו את קהל עדתם לקבל קבלה טובה וישרה לקראת הימים הנוראים, כך ידוע על הגר"י סלנטר וצ"ל שהיה אומר לתלמידי שקודם ר"ה צריך כל אחד לקבל ע"ע

1. הימים הנוראים הם שעת כושר לקבלות טובות

בספה"ק מאמר יחזקאל 'קוזמיר' מביא בשם הרה"ק רבי שמואל אליהו מזוואלין זי"ע שהיתה דרכו לומר, כי במשך הימים הנוראים עם התעוררות הקדושה וההתלהבות הרוחנית, ראוי להשתמש בשעת הכושר הזה ולעשות התחלה בעובדא טבא או בהרגל עצמו במידה נכונה מן המידות... או בהתחלת לימוד מקצוע חדש בתורה או מסכתא, ואם לקבל עליו איזה הנהגה

קבלה באיזו מידה שצריך תיקון, וזאת בנוסף לכך שצריך לשוב בתשובה שלמה.

על הס"ק מרן ה'אהבת ישראל' מוויזניץ זיע"א מסופר, שהיה נוהג לומר לקהל חסידי שצריך כל יהודי בימים נוראים אלו לקבל על עצמו לעבוד על מידה אחת ולא יעבור עליה ויהי מה, כי אם לא כן מה הועילו לו כל אותם ימים הק' ומה ייקח אתו למשך השנה (מפי ספרים וסופרים ח"ג עמ' לג).

על הגה"ק רבי הירש מיכל שפירא זצ"ל מובא: "בימי הדין היה מוסיף גדרים וסייגים, וכנראה במכתבי קודשו היה גומר בדעתו איזה גדרים וסייגים בכל עשייתו, וכתבם בספר ברמז למען יתבונן בשנה האחרת אם עלתה לו השנה במשמרת טהרתו" (צבי לצדיק עמ')

3. קבלה חדשה - מלבוש חדש לנפש לשנה החדשה

על הגה"ק מוהר"י מפוזנא זצ"ל הי"ד הובא: "בכל ערב ר"ה היה מחדש על עצמו מצוה והנהגה או תקנה חדשה כלשהי, באומרו שהנפש צריכה ללבוש מלבוש חדש לקראת השנה החדשה" (אוצרות הימים הנוראים). הרה"ק הרי"ץ מליובאוויטש זצ"ל כותב על אביו האדמו"ר הרשב"ב זצ"ל בזה"ל: "כ"ק אממו"ר זצ"ל נהג לקבל על עצמו הידור נוסף לפני כל ר"ה" ('ספר המנהגים' חודש אלול). על הס"ק מרן ה'אהבת ישראל' מוויזניץ זיע"א מסופר: "הס"ק זיע"א נהג לקבל על עצמו מדי שנה בער"ה תקנה מסוימת, כגון שלא לנגוע בממון או שלא לבקש דבר מאכל וכדומה" (עדות ביהוסף מנהגי ויז'ניץ ימים הנוראים)

4. הקבלות של מרן הגר"ע גרודז'ינסקי זצ"ל

על מרן הגר"ע גרודז'ינסקי זצ"ל מסופר, כי בוויילנא מצאו מחברות ובו הרבה קבלות שקיבל ע"ע הגר"ע בימים הנוראים, דברים מבהילים ממש. בין הקבלות שנתפרסמו שקיבל ע"ע היה, שלא להשיב ריקם בקשה של כל יהודי, יהיה אשר יהיה, וזאת למרות שעל שולחנו של הגר"ע הגיעו אלפי פניות מכל רחבי העולם היהודי (עובדות והנהגות לבית בריסק ח"ב עמ' קיג). כמו"כ מצאו קבלה שכתב הגר"ע בשנת תרצ"ב, שלא יעבור עליו יום בלי לימוד מוסר. וזאת למרות שהיה טרוד כל היום במתן תשובות לשואלים, כאשר ידוע שמאות מכתבים הגיעו אליו דבר יום ביומו שהיה צריך להשיב עליהם (הגה"צ רבי נטע פריינד, 'וחיי עולם נטע' עמ' קנז).

5. הצדיק שביקש להיטמן עם פנקס הקבלות שלו

על הגה"צ רבי יהודה זאב סגל זצ"ל ראש ישיבת מנצ'סט'ר מסופר: באחת השנים בימים הנוראים שקל לקבל על עצמו קבלה לא ללכת ד' אמות בלי לחשוב בתורה, אולם אח"כ חשש שמא לא יוכל לעמוד בכך במאה אחוז, שהרי מדובר גם ברגעים ספורים, ולכן נמנע ולא קיבל. אולם לשנה האחרת קבלה זו כן נמצאה כתובה בפנקסו. וראוי לציין את צוואתו שיקברוהו עם פנקס הקבלות שלו, סימן שאכן קיים מה שהתחייב (דרכה של תורה ח"ג עמ' רפא).

(מתוך מאמרו של הרב יעקב הייזלר ב'המבשר תורני' כי תצא תשע"ג)

אלול

**בליל שבת אחד ביקש האב מבנו שיבוא עמו לדרשה. הבן סירב:
"כבר אמרתי לאמא מדוע אני לא רוצה ללכת". והאמא, שכבר
תכננה זאת מראש, אמרה לבעלה: "אנחנו לא מבינים למה אתה
מוכרח לפצח גרעינים מול הפנים של ר' שלום? זה מבייש אותנו"...**

הגרעינים שהפכו ליהלומים

בגרעיני חמניות ובזמן השיעור פיצח גרעינים. הוא לא היה היחיד, רבים עשו כן, אבל בעיקר צעירים. בדר"כ היה ר' שלום מעיר לצעירים על כך, בעיקר בגלל הלכלוך שהצטבר על רצפת ביה"כ. זה פגם בכבוד ביה"כ וגרם צער לגבאים, שנאלצו לטאטא את המקום אחרי הדרשה. אך משום-מה לאותו יהודי שישב ממש מולו, לא היה מעיר דבר. אולי מכיוון שכלל לא השליך את הקליפות על הארץ. כך או כך, היהודי היה מתיישב, מקשיב ומפצח.

פעמים רבות היה מידענו מביא איתו את בנו ומושיב אותו הילד, שלא הבין כמעט מדברי הדרשה, היה חומק החוצה בתחילת הדרשה. לפעמים חזר ולפעמים לא. אולם גם בחלוף

הסיפור המופלא שלפנינו, מעובד מתוך הספר 'ללא שם' - תולדותיו של הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל.

יהודי שעבד לפרנסתו כאינסטלטור במשך ימות השבוע, נהג להגיע מדי ליל שבת, כמו רבים מתושבי השכונות בירושלים, לשמוע את הדרשה של המגיד הירושלמי הגה"צ רבי שלום מרדכי שבדרון זצ"ל ב'זכרון משה'. הדרשות היו בנויות תחילה משיעור ב'חיי אדם' בהלכות שבת הלכה למעשה, ולאחר מכן היה עובר ר' שלום לדברי אגדה ומוסר המושכים את הלב.

מדי ליל שבת היה היהודי מתיישב בקדמת בית המדרש, בספסל השלישי מעל הבימה מול פניו של הגאון ר' שלום, ומאזין לדרשה. הוא נהג להגיע בקביעות כשחצי מכיס מעילו מלא

ימות השבוע 'בזיעת אפך תאכל לחם'. מגיע ליל שבת אחרי הסעודה. העיניים שלי נעצמות ואני עייף מאוד. אבל אני לא רוצה, לא מוכן, לא יכול ולא מסוגל לוותר על הדרשה של ר' שלום. אפילו אם אחליט לוותר על הדרשה, על השיעור ב'חיי אדם' לפני הדרשה. לא אוותר ויהי מה.

"ההלכות האלו של ה'חיי אדם' - בלי השיעור הזה אני כלום. לא אוותר! אבל אם לא אפצח גרעינים מיד עם תחילת השיעור, אירדם. לכן אני מפצח גרעינים כדי לא להירדם. אם היה לי משקה קר או חם אולי זה היה מועיל לי קצת, אבל גרעינים מועילים ביותר. הפיצוח באופן רצוף מאפשר לי להישאר עירני לחלוטין!".

באותו רגע הגרעינים קיבלו מימד חדש - של יהלומים. הבן, אחד מגדולי תלמידי החכמים בירושלים, אמר לרבי מרדכי דרוק זצ"ל: "אם אני צמחתי להיות תלמיד חכם, הדבר קרה בזכות אותו הרגע בליל שבת. הבנתי כי אבא מוכן להתבזות כל כך בשביל שיעור ב'חיי אדם' ודרשה מר' שלום. בלי שיעור ב'חיי אדם' או ב'משנה ברורה' למה לו חיים?! המושג הזה חדר בי עד עמקי העמקים".

(פניני עין חמד)

השנים, כשהילד כבר הבין את הדרשה, סירב לשבת ממש ליד אביו. הוא כי הרגיש לא טוב עם כך שאבא לא מכבד את עצמו: יושב בקדמת בית המדרש ומפצח גרעינים כמו הנערים. מפעם לפעם הבן העיר לאביו, כמובן ברמיזה בלבד ובעדינות. "אבא, כבר יש לך זקן לא כל כך שחור. אנשים בגיל שלך לא מפצחים כאן גרעינים", העז פעם לומר לאביו. זה כבר היה על גבול החוצפה. האבא לא התייחס לרמזיו. הוא בחר להתעלם מדברי הבן. הבן ניסה לדחוק בו שיישב רחוק או בצדי בית הכנסת, אך ללא הועיל. אביו אמר לו: "אני רוצה לשמוע טוב ולהתרכז. מרחוק אני לא שומע כל כך טוב". הבן ראה שאין תועלת ברמזים והפסיק להעיר, אבל בשום אופן לא הגיע לשבת ליד אביו. בליל שבת אחד ביקש האבא מבנו פעמיים: "אולי נלך יחד לשיעור ולדרשה של ר' שלום?". הבן ענה לו: "כבר אמרתי לאמא את הסיבה שבגללה אני לא רוצה ללכת לדרשות". האמא תכננה מראש את העניין. היא אמרה בצורה ברורה לבעלה: "אנחנו לא מבינים למה אתה מוכרח לפצח גרעינים מול הפנים של ר' שלום? זה מבייש אותנו".

האינסטלטור פתח את פיו ואמר: "תראו, אני עובד קשה כל

יהלומים מגדולי ישראל

כמה פסיעות לפני שבאתי לתחנה חלף האוטובוס על פניי ביעף... נאלצתי ללכת רגלית מהישיבה בשכונת בית וגן ועד רחביה, וכך הגעתי הביתה רטוב עד לשד עצמותי...

מעשה של השגחה פרטית מופלאה שסיפר הגאון רבי יונה מרצבך זצ"ל מראשי ישיבת 'קול תורה

ורק בגלל סיבה בלתי מתוכננת מראש, נכנס אליו בכל זאת. "הא! תראו איזו השגחה פרטית", הפטיר הנהג בהתפעלות, "כנראה רצו משמים שאגמול עמכם חסד. ממש השגחה פרטית!...".

רבי יונה שמע את הדברים והגיב בחיך: "נו! אתם ספרתם לי סיפור של השגחה פרטית, אף אני אספר לכם ספור של השגחה פרטית, מקרה שארע עמי בשבוע שעבר". רבי יונה סיפר לנהג כך: "לפני ימים אחדים יצאתי מהישיבה בדיוק בשעה הזאת, ומהרתי לאוטובוס הנוסע לעבר ביתי בשכונת רחביה. פתאום החל לרדת גשם זלעפות, וגם אז לא הייתי מצוייד בצורה מוגנת מספיק כנגד הגשם. בנוסף, כמה פסיעות לפני שבאתי לתחנה חלף האוטובוס על פני ביעף... והיות שהאוטובוס בא רק פעם בשעה, נאלצתי ללכת רגלית מהישיבה בשכונת בית וגן ועד רחביה, וכך הגעתי הביתה רטוב עד לשד עצמותי... נו!" - הפטיר רבי יונה - "הראיתם איזו השגחה פרטית מופלאה?..."

רבי יונה ביקש באמצעות סיפורו זה להדגיש פרט חשוב מאוד

סיפר רבי אליעזר טורק שליט"א: מעשה נפלא בעל מסר חשוב ונוקב ביותר, שמעתי על הגאון הצדיק רבי יונה מרצבך זצ"ל, גברא רבא בתורה ויראה. קודם המלחמה שימש כרבה של העיר דרמשטט בגרמניה, ונמנה בין דמויות ההוד של שרידי רבני אשכנז. לאחר המלחמה, כשעלה לארץ הקודש, שימש עשרות שנים כאחד מראשי הישיבה בישיבת 'קול תורה' המעטירה.

באחד הימים החורפיים, כשסיים רבי יונה למסור את שיעורו בישיבה בשעות הצהריים, הוא עזב את הישיבה ושם את פעמיו לעבר התחנה הקרובה בדרכו הביתה. לפתע החל לרדת גשם חזק, והיות ובבוקר היה מזג האוויר נעים ונינוח יותר, הוא לא הצטייד כראוי באמצעי התגוננות מפני הגשם, עם מטריה ומעיל. והנה, מיד כשיצא מרחבת הישיבה, עצרה מכונית סמוך אליו, נהוגה בידי אברך בלתי מוכר. הנהג הציע לרבי יונה להיכנס למכוניתו ואמר כי ישמח להסיעו לאן שיחפוץ. רבי יונה נענה לבקשתו. בדרך סיפר הנהג לרבי יונה, כי למעשה לא הייתה כלל כוונתו להיכנס לרחוב הפסגה - הרחוב בו ממוקמת הישיבה

כאשר אין העניינים מסתדרים כפי רצונו. אז, אפוא, מטלת על האדם החובה לעבוד על עצמו, להעצים בנפשו את הידיעה והאמונה כי הכל נעשה ברצונו יתברך בהשגחה מדוקדקת, במידה ובמשורה. (גיליון 'האמונה')

באמונה: השגחה פרטית קיימת תמיד, בכל רגע ובכל פרט לטוב ולמוטב. אין ההשגחה הפרטית נמדדת ומצטיינת בציון לשבח, רק כאשר העניינים מסתדרים לשביעות רצונו של האדם. אדרבה, ההכרה בהשגחה פרטית ורמת האמונה של האדם, נמדדות דווקא

יהלומים מגדולי ישראל

באותה שעה עמדה על שולחנו של הרבי כוס תה. משהתגבר בכיו של החסיד, אמר לו הרבי: "קרב אלי" ... ועל כל צרה וצרה שמנה החסיד, שפך הרבי מעט מהתה הרוחה עליו ועל בגדיו...

ענה החסיד: "אכן כן".
"אם כן מדוע שתקת בהשקט ובטח, ומדוע לא הראית כל פליאה או תמיהה על שפיכת התה עליך?"
גמגם החסיד, אך הרבי דחק בו: "נו, אמור נא מדוע שתקת".
ענה החסיד: "כי יודע אני אל נכון שכוונות נשגבות יש לרבי בכל דרכיו ומעשיו, ומובטח הייתי שהרבי ממתיק בזה מעלי את כל הדינים, ומבטל ממני כל יסורים".

אמר לו הרבי בהערה והארה: מאחר שאני נקרא 'טאהשער רבי' הנך חושב שאני יכול להמתיק דינים ... לכן שתקת, לא צעקת, ונשארתי בשלוות הנפש. אם כן, ק"ו בן בנו של ק"ו שהקב"ה שהוא אדון כל, והוא באמת ממתיק דינים ומיטיב לכל - אז מדוע הנך צועק ומתלונן? תנוח דעתך ותאמין בו שהכל לטובתך השלימה".
(באר הפרשה)

אל הרה"ק מטאהש זי"ע נכנס פעם יהודי בעל ייסורים, ובכה לפני הרבי על הררי הצרות והמצוקות שתכפוהו אחת אחר השניה. באותה שעה עמדה על השולחן אשר לפני הרבי כוס זכוכית גדולה עד מאד מלאה במשקה תה חם ורוחה. משהתגבר בכיו של החסיד, אמר לו הרבי: "קרב אלי", ושוב אמר לו: "קרב יותר, יותר" ... ועל כל צרה וצרה שמנה החסיד שפך הרבי מעט מהתה הרוחה עליו ועל בגדיו, ונרטבו בגדיו.

כמובן שהחסיד לא פצה פיו בתרעומת או בפליאה לפני הרבי מדוע הוא מתזי עליו אחת למעלה ושבע למטה, מתוך ידיעה שהרבי מכוון בכל מעשיו ובכל תנועותיו יחודים, ובוודאי יש לו בזה ענינים נשגבים.
משגמר החסיד להתאונן ולבכות, שאלו הרבי: "וכי לא כאבה לך התזת המשקה הרוחה עד מאד?"

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומית

האם בית המקדש השלישי יבנה בידי אדם או ירד מן השמים?

במהרה בימינו", ולכאורה הרי זו תפילת שוא כיון שכבר נבנה, והיה לנו להתפלל שיתגלה במהרה בימינו. ותירץ, שבאמת בית המקדש יבנה בידי אדם, רק שהחלק הרוחני ירד מן השמים, עיי"ש.

אולם מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א בספר טעמא דקרא (ישעיה מ ט), כתב לחלק שאם עיי"ש זכויותינו תהיה הגאולה בבחינת "אחישנה" נזכה אנו לבנות את בית המקדש, אולם אם תהיה הגאולה בבחינת "בעיתה", או אז בית המקדש ירד מן השמים. ובתפילתנו אנו מבקשים ש"יבנה" היינו "אחישנה".
(קב ונקי)

סוכה דף מא

כתב הרמב"ם בהלכות מלכים (פי"א ה"א) המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה, ובונה המקדש.

אולם הרש"י במסכת סוכה (מא. ד"ה אי נמי), כתב שבית המקדש העתיד שאנו מצפין, יתגלה ויבוא בנוי ומשוכלל מן השמים, שנאמר "מקדש ה' כוננו ידך" (שמות טו יז), והסכימו לדבריו תוס' שם והריטב"א.

ובערוך לנר (שם) הקשה על זה מלשון הגמרא שם: "מהרה יבנה המקדש", וכן מנוסח התפילה: "יהי רצון שיבנה בית המקדש

כל אחד והאמת שלו...

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

שהוא נאמן עליך, אבל כל זאת רק כלפי עצמך באופן אישי ופרטי. יכול אתה להחשיב את הדברים כאמת, ובתנאי שלא יהיה זה על חשבוננו של השני שעליו סופרו הדברים. הוא הרי אינו מחויב לאמת שלך, ובבית דין בוודאי לא תוכל להוציא ממנו ממון מחמת תחושת האמת שבלבך.

בביאורים ומוספים מציינים מדברי ה'חפץ חיים' לעיל, שבאופן שמותר לשומע להאמין, ומדובר בשמועה שאם היא אמת מותר לו לשנוא את הנידון מחמתה - אזי אמנם מותר לו לשנוא בלבו את הנדון, אך לצער ולבזותו בפועל אסור; ועל כך כתב הגר"י הוטנר, שזאת רק באופן שהשנאה שבלבו אינה גורמת צער לחברו [וכגון שהוא אינו חש בה]. אולם אם היא גורמת לו צער - שוב חוזר כאן הכלל של 'לאו כל כמיניה', דהיינו: אין לך זכות לגרום לשני צער מחמת שאתה בוחר להאמין למה שסופר לך עליו.

הסעיפים הנלמדים היום (הלכות רכילות כלל ו' סעיפים ה-ו-ז) עוסקים באופן שבו מותר לקבל רכילות ולהאמין לה: כאשר יש בדברים תועלת לשומע, והמספר נאמן עליו כבי תרי, דהיינו כשני עדים. ה'חפץ חיים' מאריך בפרטי ההיתר, אולם מסקנת דבריו הלכה למעשה, שבימינו לא קיימת נאמנות זו, ואף בזמן התלמוד נדיר שיצטרפו כל שאר הפרטים הנדרשים להיתר.

למרות שכאמור דין זה אינו מעשי בימינו, יש לימוד חשוב שאנו יכולים ללמוד ממנו. ה'חפץ חיים' מוסיף בהגה"ה, שגם במקרה שמותר לשומע להאמין לדברים, כל ההיתר הוא רק להאמין, אך אסור לו להפסידו בממון או להכותו חס ושלום או לגנותו בדברים עבור זה - "דלאו כל כמיניה להאמין לזה כבי תרי ולגרוע בזה לאחר".

משמעות הדברים - אמנם מותר לך להאמין לפלוני, משום

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום...

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפנתח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

כיצד יתכן להכשיר סוכה הגבוהה מעשרים אמה ללא הנמכת הסכך?

ובשל גובה החפץ מתמעט גובה חללה של הסוכה מעשרים אמה, והיא הופכת מפסולה לכשרה.

וכן להיפך, כאשר אדם מבטל חפץ המונח על קרקע סוכה הגבוהה עשרה טפחים בדיוק, ובשל גובה החפץ, מתמעט גובה חללה של הסוכה מעשרה טפחים, והסוכה נפסלת. ולהלן נראה פרטים שונים בקשר לפעולת 'ביטול' זו.

[שו"ע תרלג, ג-ד, משנ"ב יג, ושעה"צ יב ריד; ביאורים ומוספים דרשו, 6 ו'10]

בנוגע לדינים שונים בהם, כגון לענין מחיצות לעירובין, 'אהל' לטומאת מת, ועוד, ישנו נדון הנקרא 'ביטול', שפירושו ביטול מציאותו, כביכול, של חפץ מסוים, והפיכתו לחלק מהמקום בו הוא מונח.

וגם בנוגע לסוכה קיים דין זה - כאשר אדם 'מבטל' חפץ המונח על קרקע סוכה הגבוהה מעשרים אמה ומחשיבו כקרקע,

קרשים שהונחו על הקרקע בסוכה לשם ריצפה - האם הם נחשבים כחלק מהקרקע?

אדם, כגון כריות, לא ניתן 'לבטלו' ולהחשיבו כקרקע; ולעומת זאת, עפר שהונח על הקרקע על דעת להותירו שם לעולם, יש אומרים שהוא 'בטל' מאליו. וכן קרשים רחבים שהונחו על הקרקע לשם ריצפה, יתכן שהם 'בטלים' מאליהם.

[שו"ע תרלג, ג-ד, משנ"ב ט ריג, שעה"צ יב רטו, וביה"ל ד"ה לא; ביאורים ומוספים דרשו, 8]

בהמשך לאמור: את ה'ביטול' של חפץ מסוים למקום שבו הוא מונח, יש לעשות בפה; ויש שכתבו שניתן לעשותו במחשבה בלבד. ואם הניח את החפץ במקומו בערב שבת או בערב יום טוב, ושכח 'לבטלו', יתכן שמותר לעשות את הביטול בשבת וביום טוב, למרות שבכך הוא 'מתקן' את הסוכה, או את העירוב, וכיוצא בזה. וחפץ שבני אדם אינם מניחים אותו על הקרקע למדרס רגלי

באיזה מקרה מכשירים סכך שיש תחתיו חלל בגובה של יותר מעשרים אמה?

במה דברים אמורים? כשיש ברוחב הבמה 'שיעור סוכה', דהיינו שבעה טפחים, כשיעור המינימלי הנדרש לגודלה של סוכה, שאז נחשב מקום הבמה כסוכה, והיתר 'נמשך' אחריו; אולם, אם רוחב הבמה פחות משבעה טפחים, השטח שבשאר הסוכה אינו מצטרף אליה להשלימה לשיעור סוכה, וכל הסוכה פסולה.

[שו"ע תרלג, ה, ומשנ"ב יד, טו ריח; וראה שעה"צ יז; ביאורים ומוספים דרשו, 14]

סוכה הגבוהה מעשרים אמה, ולה שלוש דפנות (לפחות) בצורת האות ח', ובצמוד לדופן האמצעית, לכל רוחבה, כלומר, מהדופן הימנית עד הדופן השמאלית, בנויה מעין 'במה', אשר ממנה ועד לסכך אין חלל בגובה עשרים אמה - הסוכה כולה כשרה מדין 'פסל היוצא מן הסוכה', דהיינו, שטח 'פסול' הנמשך מסוכה כשרה, שדינו כשטח הסוכה.

* הסוכה אמורה להיות מקום ישיבה ארעי, ולא מבנה קבע, ולכן, סוכה שחללה גבוה יותר מעשרים אמה - פסולה מדאורייתא, משום שסוכה בגובה כזה, לא ניתן לבנותה מקירות ארעיים, ולכן, אף במקרה שבנו סוכה בגובה זה מקירות ארעיים, והיא משמשת כדירת עראי - הריהי פסולה. ומאידך, סוכה נמוכה, מאחר וניתן לעשות את דפנותיה מקירות ארעיים, אזי אף במקרה שנבנתה בקירות אבן וכדומה, כמבנה קבע, הריהי כשרה. אולם, סכך העשוי כגג של מבנה קבוע פסול, ולכן אין לחברו בברגים, וכדומה, אבל מותר לקושרו לדפנות.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר לאכול לפני תקיעת שופר?

Daivd Cohen/FLASH90

ואף במקומות שבהם התפללו גדולי ישראל, להקל בכך, ולאכול מעט לאחר תפילת שחרית, לפני תקיעת שופר; אם מחמת האיסור לצום ביום טוב עד חצות היום, ואם בשל הקושי לצום עד לאחר תפילת מוסף שהסתיימה בשעה מאוחרת, ומסיבות נוספות. ויש מהפוסקים שהחמירו בדבר.

[ביאורים ומוספים דרשו תקפה, 3]

כלל הוא במצוות רבות אשר יש זמן קצוב לקיומן, שאסור לאכול ולשתות מחצי שעה לפני תחילת זמן המצוה עד לאחר קיומה. ואף טעימת מאכל או משקה בכמות הפחותה מ'כביצה' (100-45 סמ"ק, לשיטות השונות) אינה מותרת אלא 'לצורך גדול', כגון לאדם חלש שקשה לו לצום עד לאחר קיום המצוה. ועם זאת, בנוגע למצוות תקיעת שופר, נהגו במקומות רבים,

הלוח היומי

ט' באלול | רבי צדוק ב"ר יעקב הכהן זצ"ל, מלובלין, בעל צדקת הצדיק, פרי צדיק, מחשבות חרוץ ועוד

ביום זה נולד דן בן יעקב אבינו ע"ה, ובתאריך זה גם נפטר (ב' אלפים קצ"ה-ש"כ).

בשנת כ"ז, רבינו הרמב"ן זצ"ל עולה לארץ ישראל ומגיע לירושלים, מייסד בה בית כנסת ומחדש את הישוב היהודי בעיר. ביום זה בשנת תרפ"ג נפתחה בעיר וינה הכנסיה הגדולה של אגודת ישראל, במהלכה הציע רבי מאיר שפירא מלובלין את רעיון לימוד הדף היומי בש"ס שהתקבל בכל תפוצות ישראל, כאשר בשנים האחרונות אף נבחנים אלפים מהלומדים מדי חודש במוקדי הבחינה של 'דרשו' במסגרת התוכניות 'קנין תורה' ו'קנין ש"ס'.

יארצייט:

תר"ס: רבי צדוק ב"ר יעקב הכהן זצ"ל, מלובלין, בעל צדקת הצדיק, פרי צדיק, מחשבות חרוץ ועוד.
תרצ"ד: רבי אהרן מנחם מנדל ב"ר שלמה יהושע דוד גוטרמן זצ"ל, אדמו"ר מראדזימין, בעל ליקוטי רא"ם ועוד.
תשי"ח: רבי יהונתן ב"ר צבי שטייף זצ"ל, ראב"ד בודפשט וקהל עדת יראים, בעל מהר"י שטייף, לימודי ה', חדשים גם ישנים.
תשכ"ח: רבי יצחק ב"ר יעקב פרידמן זצ"ל, מהוסיאטין, בעל שיח יצחק.
תשל"ז: רבי נחום מרדכי ב"ר אלטר ישראל שמעון פרלוב זצ"ל, מנובומינסק-קראון הייטס, בעל פאר נחום.

חיים של תירוצים...

הסבא משפולי אמר פעם לחסידיו "אני חושב שאיחרתי היום להדליק את נרות השבת והדבר גורם לי עוגמת נפש", החסידים ניסו להרגיע את רוחו, אחד אמר שמן הסתם לא תקרה תקלה לצדיק וכולם הוסיפו לנחמו, איש איש כמיטב הבנתו. הצדיק רבי רפאל מברשיד שהיה ידוע כאיש אמת היה שם והוא אמר: אין ספק שהרבי צריך לעשות תשובה, וכי דבר קל הוא ספק חילול שבת. ואז הסבא משפולי אמר בגערה: "הן בגלל דברי הניחומים שלכם, יכולתי למות בלי לעשות תשובה".

(דער אידישער שטראל 39 עמ' יא)

נשתדל להיות אמיתיים עם עצמנו ולא נחפה על מעשינו הרעים בתירוצים והצדקות שונות, שהרי אם לא נעשה תשובה על כך, נשאר מקולקלים.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il